

Берлинъ презъ 1878 г. тоя договоръ бѣ уни-
щожень, и обединена свободна България бѣ
разпокжсана, та настѣпиха нови теглила за
многострадалния български народъ, и се съз-
дадоха условия за размирици на Балканския
полуостровъ и поводи за нови кървави въз-
стания и войни! . .

Свободната часть отъ българския народъ
праздува тази пролѣтъ петдесетгодишнината
отъ „Априлското въстание“ — великата епо-

пея, която намѣри своя словесенъ изразъ въ
две голѣми произведения на българската ли-
тература: *Подъ игото* отъ Ив. Вазовъ и
Кървава пѣсенъ отъ Пенчо Славейковъ. Чес-
туваха свободнитѣ българи свещената паметъ
на безсмъртнитѣ борци отъ това възстание съ
крепка вѣра, че кога да е ще настѣпятъ чес-
тити дни и за тѣзи еднородци, които въ най-
ново време бидоха сполетени отъ още по-
тежка участь . . .

П. СЛАВЕЙКОВЪ.

СПОМЕНЪ

Дете невръстно ощѣ, на майчини си скути,
азъ слушахъ приказки и пѣсни за нечути
борби и теглила и тъмни сѣдбини
на моя роденъ край, отъ първи още дни,
незнайно по каква незнайна висша воля,
обреченъ на сълзи и кървава неволя.
Наяве и на сънь тогава, рой по рой
картини, образи и блѣнове безброй
предъ моя погледъ плахъ метежно се тѣлпѣха
и като зла морà душата ми гнетѣха. . .
Ако до днесъ живѣй тамъ въ тихий роденъ кжтъ
другаринъ мой врѣстникъ, все негли нѣкой пжтъ
ще си припомня той, подиръ игри, събрани
на Павловъ-лжгъ или край Юдини гирани,
тѣзъ чудни приказки и пѣсни какъ съмъ азъ
разравялъ. . . какъ се ний заканѣхме тогазъ,
че всички заедно, когато отрастеме,
за родния си край борба ще поведеме
и ще го отървеме отъ робското тегло. . .
И нѣма на свѣта да има вече зло,
тѣй като ний — да, ний! Съ оржие въ ржката,
ще го премахнеме навѣки отъ земята.

* * *

ЗА ОБОРИЩЕ

Грѣй на юнацитѣ, ти месечинко драга!
Полето минали, извиха тѣ веднага
по лжкатушния планински стрѣменъ пжтъ.
Припрѣнитѣ коне се кършатъ и прѣхтятъ,
по воля мѣтайки разкошнитѣ си гривви, —
като че съ младитѣ яздачи горделиви,
като че съ охолни, е охолно и тѣмъ.
Юнаци млади младъ войвода води самъ

и, сѣкашъ по орелъ орлета рой се трупатъ
наоколо му тѣ; на воля волно тупатъ
юнашкитѣ сѣрца, и смѣхъ и буйна речъ
въ заглѣхналата нощъ отѣкватъ се далечъ.

* * *

КАМЕНГРАДЪ.

Тамъ въ онзи дивенъ кжтъ, кждето Луда Яна,
отъ Срѣдногорскитѣ клисури отървана,
къмъ равнинитѣ се затиря съ поривъ младъ,
цвѣти и хубавѣй прочутий Каменградъ.

Завидна, рѣдка честь е ималъ той отколя,
когато родний край подъ робската неволя
въздишалъ и кълналъ тегловнитѣ си дни,
за слава минала, за волни сѣдбини,
унесенъ въ блѣнове, — свободни и честити
каменоградци подъ султанската защита
живѣли. И не смѣлъ иноплеменецъ врагъ
незванъ, неканенъ да престѣпи тѣхний прагъ,
да слѣзе на конакъ и при тѣхното огнище
на врания си конь въ наоколно землище
на паша да отбий. . . Но екне ли трѣба,
та правовѣрнитѣ привиква за борба, —
подъ свойтѣ прѣпорци се струпвали тогава
каменоградцитѣ, наравно бойна слава
тѣ редомъ съ гордий си властитель да дѣлятъ. . .
но съ нови времена и съ новъ настаналъ редъ.
Каменоградцитѣ, домà и по гурбетъ,
сами на себе си надежда и ослана,
залягатъ съ миренъ трудъ за своята прехрана,
и надъ огнища имъ е божий благословъ.
И въ братска задруга и слога и любовь,
оседнали, сега спокойно тѣ живѣятъ. . .
Напети кжщици се угледно бѣлѣятъ